

РЕШЕНИЕ

№ 2367

гр. София, 09.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 09.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3956** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 от АПК.

Образувано е по повод решение № 4996 от 03.04.2019 г. по адм. дело № 2981/2018 г. по описа на ВАС, Четвърто отделение, с което е отменено решение № 7858 от 18.12.2017 г., постановено по адм. д. № 3563/2016 г. по описа на Административен съд – София - град, Второ отделение, 52 - ри състав, с което е отхвърлена жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Д. Г., със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу заповед № 03 – РД/3964 от 29.12.2015 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд земеделие (ДФЗ), с което е отказано изплащане на финансова помощ и на основание т. 8.1 от договора с ДФЗ и ч. 46, ал.1 от Наредба № 30 от 11.08.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Разнообразяване към неземеделски дейности” от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 – 2013 г. Жалбоподателят оспорва фактическите основания, посочени в обжалваната заповед. Твърди, че не са налице изкуствено създадени условия, нито функционална несамостоятелност на обекта. За да е налице функционална несамостоятелост, в частност и изкуствено създадени условия, е необходимо те да са създадени при наличие на обща воля, т.е. да има умисъл и съгласуваност на действията на всички бенефициенти, за да получат предимство в противоречие с целите на мярката – такива обстоятелства не са установени от административния орган, а само се предполагат въз основа на факта, че имотите са съседни и достъпът до тях е по едни и същи улици. Във връзка с това сочи, че инфраструктурата (път канализация, водопровод,

електроснабдяване) се изгражда в съответствие с влезлите в сила градоустройствени планове и може да се променя от собствениците и ползвателите на недвижимите имоти. Освен това прилежащата към имотите инфраструктура, доколкото е изградена, не е финансирана по мярката и не е включена в количествено – стойностната сметка към договора. Не оспорва обстоятелството, че обектът не е присъединен към водопреносната и електроразпределителната мрежа, но твърди, че е в обективна невъзможност сам да стори това, тъй като експлоатационните дружества не са изпълнили ангажиментите си да изградят водопровод и да осигурят възможност за снабдяване с електричество. Сочи, че не само в процесния имот, но и в цялото [населено място] няма изградена канализация. Твърди, че къщата за гости е водоснабдена и електрифицирана от алтернативни източници, което е допустимо, поради което е годна да се използва по предназначение. Позовава се на обстоятелството, че строежът е въведен в експлоатация по установения ред. В допълнение изтъква, че описаните в оспорената заповед факти не са установени по предвидения в АПК и Наредба № 30 от 11.08.2008 г. ред, защото не е предоставена възможност на жалбоподателя да предяви възражения срещу констатциите от извършената проверка на място. Жалбоподателят оспорва правните основания за отказ, като счита, че те неса относими към фактите. В хода на съдебното производство, оспорващият редовно призован, се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата, предлага да се уважи, претендира разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното възнаграждение от ответника.

Ответникът – директорът на Областна дирекция на Държавен фонд „Земеделие” - С., редовно призован, се представлява от адв. Н., който оспорва жалбата и предлага да се отхвърли, депозира писмено становище, претендира разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От данните по делото се установява, че жалбоподателят е сключил сделка за покупко – продажба на УПИ VII – 2615 по плана на [населено място], с площ от 618 кв. м.

На 13.05.2013 г. жалбоподателят е подал заявление за подпомагане и е представил бизнес план, съгласно който заявени за подпомагане в „Таблица 1 Предмет на инвестицията, за която се кандидатства” са изграждането на къща за гости в [населено място], обзавеждане, оборудване, навес, басейн, вертикална планировка, СОТ система, Хотелски софтуер, заведение за хранене и ограда. На 28.10.2014 г. е сключен договор № 02/311/00583 с ДФЗ (л. 57 – 60), по силата на чиято т.1.1. „Фондът предоставя на ПОЛЗВАТЕЛЯ, регистриран под УРН 602274, безвъзмездна финансова помощ, представляваща до 70 % от одобрените и реално извършени от ПОЛЗВАТЕЛЯ разходи, свързани с осъществяването на проект №02/311/00583 от 13.05.2013 г.” Първоначално определената безвъзмездна помощ е в размер на 333 933, 84 лв. (т.2.1 от Договора)

На 13.10.2015 г. оспорващият е подал заявка за окончателно плащане, след като е получил Удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж от [община] за „Къща за гости” в УПИ VIII – 2615, кв. 25 по плана на [населено място] с РЗП – 338, 20 кв. м. и „Басейн” – 42, 20 кв.м.” и „Навес над паркоместа – 39, 73 кв. м.”.

Със заповед № 302790 от 04.12.2015 г., издадена от Началник отдел на Регионален технически инспекторат (л. 380), е възложено извършването на проверка на място с определени начална и крайна дати – 07.12.2015 г. и 14.12.2015 г. Видно от

приложения по делото Контролен лист (л. 384 – 388) се установява, че по т. 17 „Не са открити факти и индикатори, които водят до заключение, че е установена функционална несамостоятелност и/или изкуствено създаване на условия, необходими за получаване на помощта, с цел осъществяване на предимство в противоречие с целите на мярката” е отбелязано „Инвестицията е реализирана в общ комплекс, в който има реализирани още 5 проекта по М 311 от ПРСР. Комплексът има обща пътна връзка и канализация”; по отношение на т. 22 „Обектите на инвестицията не са втора употреба” проверката е посочила, че „Има съмнение за някой електроуреди, че са втора употреба. Приложни са снимки” и по т. 28 „Обектът е въведен в експлоатация” е отбелязано, че „Въпреки наличието на документ за категоризиране и удостоверение за въвеждане в експлоатация, обектът не е водоснабден и няма електрическо захранване – приложено е обяснение”. Към Контролния лист е приложена Обяснителна записка на жалбоподателя, в която се посочва, че липсата на електро и водозахранване на обекта не е по негова вина, а се дължи на обстоятелството, че [фирма] и [фирма] Б..

На 15.12.2015 г. е депозирана Докладна записка до директора на Дирекция „Технически инспекторат” на ДФЗ, изготвена от експертите в отдел РТИ – Я., които са извършили проверката на място. В докладната е посочено, че при П. на пет кандидата за подпомагане по мярка 311 – [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] у проверяващите се е породило сериозно съмнение за наличие на опит за неправомерно усвояване на средства по мярка 311 от страна на кандидатите. Съмнението е мотивирано с това, че заявените за подпомагане къщи за гости са изградени като част от своеобразен комплекс от шест сгради използващ обща инфраструктура, включваща един единствен път за достъп, общ вход и един и същ вътрешен път и обща канализация. На практика всяка срещуположна двойка от къщите използва една и съща обща шахта в оста на пътя (в заявките за плащане са заявени по S от тези шахти). Посочено е, че това обуславя липсата на функционална самостоятелност на инвестицията. Обектите не са присъединени към ВиК мрежата, не са електрифицирани, нямат създадени собствени партии за ток и вода (за което кандидатите са предоставили обяснителни записки). Къщите за гости не функционират и не се използват съобразно одобрения проект. В допълнение е посочено, че пълномощника на [фирма] Л. М. е управител и съсобственик на дружеството „А. България”, където от своя страна управителят на [фирма] Г. Н. П. работи на длъжност главен мениджър „Бизнес развити и клонова мрежа”. На следващо място е подчертано, че Л. М. е син на В. А. М., която е управител на [фирма]. Наличието на тази обвързаност е формирала извода на проверяващите, че разделянето на отделни проекти е само формално с цел максимално увеличаване на дела на финансирането от страна на ДФЗ. Отбелязано е, че проектантът, строителят и консултантът са едни и същи на всички кандидати – фирма [фирма], [фирма] и [фирма] и [фирма].

Проверяващите са единодушни са приели, че всички документи са еднакви по форма и структура без значение дали са строителни или счетоводни (включително предоставените обяснения). Установено е, че са едни и същи доставчиците на оборудването, като част от битовите електроуреди са втора употреба – автоматични перални машини, сушилните, съдомиялните машини за вграждане, фурните за вграждане и стъклокерамичните плотове за вграждане. Абсолютно еднакви са размерите на диваните, столовете, дървените маси за хранене, холните маси и малките

маси. За къщата на жалбоподателя изрично е посочено, че не са изградени водомерни шахти и водомерите са монтирани в ревизионните шахти.

На 15.12.2015 г. е изпратено Уведомително писмо до [фирма], с което дружеството е уведомено за констатираните несъответствия от П., както и че в 14 дневен срок може да направи своите забележки и възражения.

С Докладна записка № 03 – 0416/7473 от 28.12.2015 г. заместник директорът на ДФЗ е предложил на изпълнителния директор на Фонда да издаде заповед за отказ на заявка за плащане № 02/311/00583/3/01 от 13.05.2015 г. на [фирма], УРН 602274. В тази докладна записка отново са посочени констатациите на контролния екип и допълнително са записани правните основания, с които да се мотивира обжалваната заповед, а именно – чл. 7, ал.2, чл. 23, ал.13, т.1 и чл. 39, ал. 1, т.1, т.2 и т. 3 от Наредба № 30 от 11.08.2008 г.; т.4.4 и т.4.17 от договор № 02/311/00583 от 28.10.2015 г.

В резултат на тази докладна записка е издадена Заповед № 03 – РА/3964 от 29.12.2015 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която е отказано изплащането на финансовата помощ по договор № 02/311/00583 от 28.10.2014 г.

На 07.01.2016 г. е издадена Нотариална покана за доброволно изпълнение с изх. № 01 – 2600/220, адресирана до [фирма], в която е посочено, че дружеството следва да възстанови авансово изплатената финансова помощ в размер на 166 966, 91 лв.

На следващия ден, 08.01.2016 г., е издадено Уведомително писмо № 1611 с изх. № 01 – 2600/230, с което ДФЗ уведомява жалбоподателя, че Разплащателната агенция отказва изплащането на финансова помощ по договор № 02/311/00583 от 28.10.2014 г.

[фирма] обжалват заповедта на изпълнителния директор на ДФЗ от 29.12.2015 г. пред Административен съд – София град, където е образувано адм. дело № 3563 по описа за 2016 г. Съдебното производство пред съда е приключило с постановяването на решение № 7858 от 18.12.2017 г., с което жалбата е отхвърлена. Съдебният акт на първоинстанционния административен съд е бил обжалван пред Върховния административен съд, където е образувано адм. дело № 2981 по описа за 2018 г., по което е постановено 4996 от 03.04.2019 г. Касационната инстанция отменя решението на АССГ и връща делото на същия съд за ново произнасяне при изпълнение на дадените задължителни указания.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, съдържащи се в адм. дело 3563/2016 г. по описа на АССГ и в адм. дело № 2981/2019 г. по описа на ВАС. В изпълнение на дадените от касационната инстанция указания по делото е допусната Комплексна СТЕ с част електро и част ВиК, изготвени съответно от вещите лица инж. Т. Танков и инж. М. Б., която изготви и допълнителна СТЕ в част „Електро”.

По отношение на „ВиК”а частта, СТЕ посочва, че по одобрения проект за финансиране е предвидено водоснабдяване на сградата да бъде осъществено чрез сградно водопроводно отклонение Ф32 ПЕ от уличен водопровод, който е трябвало да бъде изграден по отделен проект. Финансирането на уличния водопровод не е предмет на договора за финансова помощ и не е задължения на жалбоподателя. Предвидена е цялостна вътрешна ВиК инсталация с всички необходими санитарни прибори и арматури. Поради липсата на улична канализация в района, заустването на отпадъчните води на сграда се предвижда в стоманобетонна изгребна яма, която ще се изпълни по конструктивен проект, а дъждовните води ще се отвеждат открито по терена. Водоснабдяването на сградата е предвидено да бъде осъществено чрез сградно

водопроводно отклонение от уличен водопровод, който ще преминава по улица, която трябва да свърже кв. 25 с основната част на [населено място]. Между страните по делото няма договорено задължения, че оспорваният трябва да изгради водопроводно отклонение от [населено място] до кв. 25 на [населено място]. На визата за проектиране, с дата 19.05.2012 г. от [фирма], [населено място] посочено, че „До имота ВиК мрежи, собственост на дружеството няма”. Вещото лице изрично е посочило, че не е налице окончателен договор за присъединяване, съгласно който къщата за гости ще бъде присъединена към уличен водопровод и канализация, изградени от [фирма], [населено място]. Експертът е изразил мнение, че неизграждането на изгребна яма, предвидена в КСС и одобрения инвестиционен проект, представлява съществено отклонение от одобрения инвестиционен проект по смисъла на чл. 154, ал.2 ЗУТ и по – специално по смисъла на чл. 154, ал.2, т. 7 ЗУТ, тъй като са налице промени във вида и местоположението на общите инсталации и уредби. В заключение и при отговора на последния въпрос вещото лице е категорично, че приложената от жалбоподателя схема не отговаря на одобрения проект и на предвиденото за финансиране по договора с ответника.

От заключението на вещото лице инж. Б. се посочва към деня на проверката 07.12.2015 г. – 11.12. 2015 г. къщата а [фирма] е била захранена с ел. енергия от мощен дизелов генератор със силнотокков кабел, въздушно, без разклонение към друга къща. Експертът категорично заключава, че процесната „къща за гости”, в част „електро”, към датата на проверката от ДФЗ през месец декември 2015 г. има функционална самостоятелност. Захранването ѝ с ел. енергия не зависи от захранването на другите къщи. Допълнителната СТЕ, част „електро” удостоверява обстоятелството, че след извършването на П. от служители на ДФЗ през м.12.2015 г. са изградени нови съоръжения за присъединяване на обектите в. „К.”, [населено място] са въведени в експлоатация.

Изслушаните и приети без оспорване заключения на вещите лица се кредитират от съда. При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Въпросът за допустимостта на жалбата е разгледан при предходното произнасяне на Административен съд – София град с постановеното по адм. дело № 3563/2016 г. решение № 7858 от 18.12.2017 г., които се споделят изцяло от настоящия съдебен състав и няма да бъдат повтаряни.

РАЗГЛЕДАНА ПО СЪЩЕСТВО Е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - изпълнителният директор на ДФЗ-РА. Компетентността на органа произтича от чл. 20а, чл.11а от Закона за подпомагане на земеделските производители.

Спазено е и изискването за форма на административния акт. Актът е в писмена форма, като съдържа изискуемите реквизити - наименование на акта и на органа, който го издава, фактически и правни основания, разпоредително волеизявление дата и подпис. В съответствие с трайната съдебна практика, за мотиви на акта се приемат и фактите, съдържащи се в документите от преписката по издаването му. Обезпечаването на правото на участие на страните в административното производство не е свързано с формата и в частност с мотивираността на акта, а със спазването на административнопроизводствените правила. Нарушаването на последните е съществено само тогава, когато, ако не е било допуснато, органът би достигнал до друго решение на въпроса, предмет на производството пред него, на което данните по

делото категорично не сочат.

В обжалваната заповед е посочено, че са нарушени нормите на чл. 7, ал.2, чл. 23, ал.13, т. 1 и чл. 39, ал.1, т.1,т.2 и т.3 от Наредба № 30 от 11.08.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова финансова помощ по мярка „Разнообразяване към неземеделски дейности“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 -2013 г. Посочените разпоредби предвиждат, че Финансова помощ не се предоставя на кандидати/ползватели на помощта, за които бъде установена функционална несамостоятелност и/или изкуствено създаване на условия, необходими за получаване на помощта, с цел осъществяване на предимство в противоречие с целите на мярката(чл. 7, ал.2); Недопустими за финансово подпомагане са разходи за: 1. закупуване на оборудване, машини и съоръжения втора употреба (чл. 23, ал.13, т.1) и Разплащателната агенция може да откаже изплащането на част или цялата помощ, когато:1. установи нередовност на документите или непълнота или неяснота на заявените данни и посочените факти по реда на чл. 37, ал. 1, т. 1 и 2; 2. установи несъответствие с целите, дейностите и изискванията, определени с тази наредба; 3. ползвателят на помощта не отстрани непълнотите и пропуските в срока по чл. 37, ал. 2 (чл. 39, ал.1,т.1, т.2 и т.3). Съдът констатира, че при извършването на проверката и издаването на акта са спазени изискванията на чл. 37, ал.1 и ал.2 от Наредба № 30 от 11.08.2008 г.

На следващо място ответникът в оспорената заповед е посочил, че са налице хипотезите на т.4.4 и т.4.17 от договора му с жалбоподателят № 02/33/00583 от 28.10.2015 г. Тези клаузи на договора предвиждат, че „Фондът има право да откаже изплащане на цялата или на част от финансовата помощ, както и да претендира възстановяване от ползвателя на цялата или на част от изплатената финансова помощ, когато:д) по отношение на извършената инвестиция, бъде установена функционална несамостоятелност; ж) са налице основанията на чл. 39, ал.1 от Наредба № 30 от 11.08.2008 г.; и) ползвателят е представил декларация с невярно съдържание и/или документ с невярно съдържание, неистински или преправен документ, включително, когато тази декларация и/или документ са представени при или по повод кандидатстването му по мярката (т.4.4), както и че в срок от пет години от сключването на договора ползвателят е длъжен: а) да използва активите – предмет на подпомагане по договора, единствено и само по предназначение и за целите, които са им отредени с одобрения проект (т. 4.17).

Основните причини, поради които е отказано изплащането на финансовата помощ са изрично посочени в заповедта, а именно: към момента на проверката обектът не е електрифициран и водоснабден;

Активите обект на инвестицията, не са използвани по предназначение; Не е налична функционална самостоятелност на инвестицията, тъй като в непосредствена близост до инвестицията на [фирма] има реализирани още пет идентични проекта, които реално ползват обща канализация и инфраструктура за достъп. Проектите са на следните фирми бенефициенти по Програмата за развитие на селските райони, мярка 311: [фирма], УРН 602263, [фирма] УРН 602243, [фирма] УРН 602265, [фирма] УРН 421919 и [фирма] УРН 602247; Част от монтираните електроуреди, заявени за финансово подпомагане по ПРСР са втора употреба (пералня Miele, миялна машина Miele, сушилня Miele, комплект фурна за вграждане с 4 керамични котлона).

Основният спор по настоящето дело е да се установи дали са налице първата и третата описани нередности, поради което и в изпълнение на дадените от ВАС задължителни указания по делото бе назначена СТЕ с част „електро“ и част „ВиК“. Настоящият съдебен състав намира, че заключенията на назначените по делото вещи лица не се различават от това, прието при предходното разглеждане на спора от АССГ. В допълнение следва да се посочи, че приета допълнителна СТЕ – част „Електро“ макар и да се кредитира от съда не следва да се взема предвид, тъй като удостоверява факти и обстоятелства, които са настъпили в хода на съдебното обжалване и много след извършената проверка на място от служители на ДФЗ.

Както е видно от приетата СТЕ – част „ВиК“ и част „Е.“ процесната сграда е със резервоар, който не е отразен в проекта, поради това, че в него е предвидена централна ВиК. В случая резервоари са изградени и в останалите пет обекта, те не са узаконени и представляват временно решение. В имота на [фирма] е изградена изгребна яма за отвеждане на битови отпадни води, както и сградата е електрефицирана с ток от алтернативен източник - генератор. Тези временни решения във връзка с електроснабдяването и водоснабдяването на имота се отклоняват съществено от представения за одобрение на ДФЗ инвестиционен проект и Фонда не е уведомяван за наличието на съществени промени в одобрения проект. Ето защо настоящият съдебен състав счита, че в конкретната хипотеза оспорващото дружество е изпълнило строително - монтажни работи с технически параметри, които са различни от одобрените от ДФЗ, без да го уведоми своевременно за тях, като по този начин е нарушил едновременно т. 4, т.12, т. 4.13 и т. 4.16 от договора, което съгласно т. 4.4. от него дава правото на Фонда за откаже плащане на цялата или на част от финансовата помощ, както и да претендира възстановяване от ползвателя на цялата или част от изплатената помощ.

На следващо място настоящият съдебен състав намира, че правилно органът е приел, че е налице функционална самостоятелност на

инвестицията по смисъла на § 32 от ДР на Наредба №30 от 11.08.2008 г., а именно : Това е изкуствено разделяне на производствените и технологичните процеси в различни проекти или установяване ползване на обща инфраструктура, финансирана от ПРСР, с цел осъществяване на предимство в противоречие с целите на мярката по ПРСР. В случая разделянето на един имот на шест отделни имота, продадени на шест различни купувача по едно и също време; реализирането на шест идентични проекта на обща стойност, многократно надхвърляща размера на максималната финансова помощ по мярка 311; координираните действия на лицата; използването на едни и същи проектантите, финансови институции, поръчители и други, водят до категоричния извод за наличието на целенасочени действия на група от юридически и физически лица с цел получаване на предимство в противоречие с целите на мярката, водещи до изкуствено създадени условия и функционална несамостоятелност. В процесната хипотеза максималният размер на помощта, която се предоставя по мярка 311 е в размер на 200000 евро, който би получил всеки бенефициер, е многократно надвишен. Съгласно Решението на СЕС от 12.09.2013г. по дело C-434/2012г. за да се установи наличие на злоупотреба от страна на потенциален бенефициер от една страна е необходима съвкупност от обективни обстоятелства, от които следва, че въпреки формалното спазване на предвидените в съответната правна уредба изисквания, преследваната цел с тази уредба не е постигната. От друга страна е необходимо установяването на субективен елемент, изразяващ се в намерението да се получи предимство, като изкуствено се създават условия, изискуеми за неговото получаване и точно в този смисъл следва да се тълкуват и прилагат понятията "изкуствено създаване" на условията, необходими за получаване на претендираната помощ и "облага в противоречие с целите" по смисъла на чл. 4, параграф 8 от приложимия в случая Регламент №65/2011, в който е регламентирано, че намерението да се заобиколи предвиденото в националното законодателство ограничение за максималния размер на финансирането от ЕЗФРСР само по себе си не позволява да се изключи, че представеният от кандидата проект ще допринесе за постигане на целите на подпомагането. Необходимо е желанието за заобикаляне на ограничението във връзка с размера на допустимите проекти и с размера на помощта за един бенефициер да води до невъзможност за постигане на целите за подпомагане. При това положение настоящият съдебен състав счита, че в конкретния случай е установена безспорно не само целта за заобикаляне на нормативните ограничения, но и целта на проекта не би могла да бъде постигната. В допълнение трябва да се посочи, че по силата на т. 8.1 от договора, в случай, че ползвателят на помощта не изпълнява свои нормативни

и/или договорни задължения или когато същият изкуствено е създад условия за изпълнение на условията за получаване на помощта, за да извлече облага в противоречие с целите на мярката и/или бъде установена функционална несамостоятелност, ДФЗ може да поиска връщане на вече изплатените суми със законна лихва върху тях и/или да прекрати всички свои договори, сключени с ползвателя на помощта, като спазва изискванията на чл. 46 и чл. 47 от Наредба № 30/11.08.2008г. Съобразно тази клауза на договора и на базата на констатациите по делото след изводът, че в нарушение на т. 4.13 и т. 4.16 жалбоподателят не е съобщил писмено на ДФЗ, че първоначално одобреният проект няма да се осъществи във вида му при подписване на договора.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и като такава не следва да се уважава, а оспорената Заповед № 03 – РД/3964 от 29.12.2015 г. на изпълнителния директор на ДФЗ да се потвърди като правилна и законосъобразна. В този смисъл е и съдебната практика на Върховния административен съд – решение № 759 от 16.01.2020 г., постановено по адм. дело № 1175 по описа за 2019 г. на ВАС и решение № 15108 от 08.12.2020 г., постановено по адм. дело № 9362 по описа за 2020 г. на ВАС по идентични спорове.

При този изход на спора, в полза на ответника следва да се присъдят сторените по делото разноски на основание чл. 226, ал.3 от АПК, като бъде осъден жалбоподателя да му заплати 15 480,00 лв. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство за три инстанции (при разглеждането на адм. дело № 3563 по описа за 2016 г. и адм. дело № 3956 по описа за 2019 г. на АССГ и адм. дело № 2981 по описа за 2018 г. на ВАС). Съдът присъжда поисканото адвокатско възнаграждение в пълен размер за всяка от посочените инстанции, тъй като е изцяло съобразено с чл. 8, ал.1, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Следва да се удовлетвори и молба за възстановяване на заплатеното възнаграждение на вещите лица по приетите СТЕ. Следователно жалбоподателят следва да се осъди да заплати на ответника направените разноски в размер на 16 230,00 лв.

Водим от горното, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 - ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], заповед № 03 – РД/3964 от 29.12.2015 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд земеделие (ДФЗ), с която е отказано изплащане на финансова помощ.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Държавен фонд

„Земеделие” юрисконсултско възнаграждение за три инстанции в общ размер на 16 230,00 (шестнадесет хиляди двеста и тридесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ: